

CAPOTE

TRUMAN

O vară de răscruce

Traducere din limba engleză
și note de Antoaneta Ralian

POLIROM
2020

Grady a proptit în fața ei o carte de bucate.

— O sumedenie de rețete extraordinare: ascultă numai...

— Tocmai mi-am adus aminte, a întrerupt-o Clyde, ai fost sinceră când i-ai spus lui Winifred că poate organiza o petrecere aici? Ea e genul de fată care poate lua așa ceva în serios.

Întrebarea i-a deviat cursul gândurilor: ce petrecere? În clipa aceea, a inundat-o o rafală de amintiri, și-a adus aminte că Winifred era fata negricioasă, robustă, imensă, pe care o adusesese Mink la picnicul din Catskill, un picnic la care Winifred contribuise, în afară de o jumătate de kilogram de salam, cu o sută de kilograme de grăsime și hălci de veselie și de chicoteli. Un rinocer în pădurea nimfelor, îmbrăcată într-un trening de gimnastică, o relicvă din zilele când făcea atletism la Lincoln High; și întreaga după-amiază s-a zbenguit în natură, ținând strâns în mână un buchețel de margarete asudate: erau

unii oameni, zicea, care ridiculizau felul în care iubea ea florile, dar, sincer, nimic nu-i era mai drag decât florile, așa era ea.

Și totuși, într-un fel greu de definit, această Winifred era admirabilă. Din ochii ei de prepelicar, ca și din întreaga ei lipsă de reținere, se degaja o căldură tandră, bună; și îl adora pe Mink, era atât de plină de sollicitudine și atât de mândră de el. Grady nu întâlnise în viața ei un om mai puțin atrăgător decât Mink sau mai absurd decât Winifred; și totuși, împreună, păreau să emane o lumină clară, frumoasă: ca și cum din piatra lor ordinară, din eurile lor greoaie, necioplite, se eliberase ceva prețios, un fluid pur, muzical; nu putea decât să-i admire. Clyde, care îl adusese, probabil, pentru a o avertiza că ceea ce ținea de lumea lui nu se putea potrivi cu ea, era surprins să vadă că lui Grady îi plăceau. Când a făcut explozie cauciucul, în timp ce băieții se străduiau să repare pana, Grady a rămas în

mașină cu Winifred, și aceasta din urmă a ademenit-o într-o peșteră de confidențe feminine; a fost unul din rarele momente când Grady s-a simțit apropiată de o altă fată. Fiecare dintre ele și-a spus povestea. Povestea lui Winifred era tristă: lucra ca operatoare la telefoane, ceea ce îi plăcea, dar viața de acasă era plină de necazuri pentru că ea ținea cu orice preț să se mărite cu Mink și dorea să organizeze o petrecere de logodnă, dar familia ei, care-l socotea pe Mink un netrebnic, nu-i îngăduia să dea petrecerea acasă: vai, vai, ce era de făcut? Iar Grady i-a răspuns ce mare lucru, dacă era vorba numai de o petrecere putea să o facă în apartamentul McNeil. Winifred a izbucnit în lacrimi voluminoase: era cel mai frumos lucru din lume, i-a declarat.

— Chiar dacă ai spus-o serios, continua acum Clyde, nu mi se pare o idee prea grozavă: dacă or să afle vreodată ai tăi, o să dai de dracu'.

— Nu-i deplasat să-ți faci tu griji pentru familia mea? l-a întrebat Grady.

Și a săgetat-o gândul că Clyde era gelos, nu pe ea, ci pe Mink și pe Winifred, pentru că avea impresia că Grady încercase să-i îndepărteze de el.

— Dacă nu vrei petrecerea, foarte bine, mie nu-mi pasă. M-am oferit numai pentru că am crezut că o să-ți facă plăcere; în fond sunt prietenii tăi, nu ai mei.

— Uite ce-i, puștoaico – tu știi foarte bine ce e între noi, așa că nu mai amesteca o mie de alte lucruri.

Grady a suferit la auzul acestor cuvinte; o făceau să se simtă meschină; și, impunându-și să nu răspundă, deși lucrul o ustura, s-a ascuns în spatele cărții de bucate. Mai mult ca orice, ar fi vrut să-i spună că e un laș; numai un laș ar fi recurs la asemenea tactici; pe de altă parte, o obosea tăcerea pe care i-o impunea: el părea atât de obișnuit cu tăcerea, o accepta cu atâta ușurință, încât, probabil, nu înțelegea că ea nu simțea nici o vinovăție, cel puțin în legătură cu el. Iritată, cu rețeta de tort părănd

să-l joace pe pagină, asculta fâșăitul ziarului lui. Clyde zăcea tolănit pe un scaun și, deodată, a sărit ca ars:

— Dumnezeu, uite fotografia ta, și s-a răsucit pe scaun pentru ca ea să poată privi peste umărul lui.

Din ziar, o înfrunța o imagine neclară, parcă pătată de muște, a ei și a lui Peter, arătând ca două broaște îmbălsămate. Clyde, urmărind cu degetul ce scria dedesubt, a citit:

„Grady McNeil, fiica minoră a financiarului Lamont McNeil, și logodnicul ei, Walt Whitman al doilea, într-o conversație intimă la clubul Atrium. Whitman este nepotul celebrului poet”.

„Scandalos”, o auzea parcă pe Apple spunându-i. Totuși, numai comentariul sec al lui Clyde i-a curmat hohotele de râs:

— Nu poți să le spui și la alții ce-i atât de nostim?

— Vai, iubitele, e atât de complicat, i-a răspuns ștergându-și ochii. În orice caz, nu-l nimic serios.

Clocănind cu degetul în fotografie, a întrebat-o:

— Nu-i ăsta tipul care ți-a trimis telegrama?

— Da și nu, a răspuns, renunțând să mai explice.

Dar lui Clyde nu prea părea să-i pese. Privind în gol, cu ochii mijiți, a tras fumul în piept și pe urmă l-a suflat pe nări.

— Da-i adevărat? Ești logodită cu ăsta, cum îi spune?

— Cum poți să întrebî așa ceva, bineînțeles că nu. E un prieten vechi, îl cunosc de când mă știu.

Clyde s-a încruntat și a desenat cu degetul pe masă un cerc contemplativ: după care, degetul lui a continuat să se rotească și să se rotească în cerc; Grady, care credea că s-a pus punct subiectului, și-a dat seama că mai urmează ceva. Senzația se intensifica pe măsură ce fiecare cerc se închidea și se evapora; suspansul a făcut-o să se ridice în picioare. S-a uitat în jos la el, așteptând. Dar Clyde părea că